

Sygn. akt: I C 898/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Monika Koza

po rozpoznaniu w dniu 07 kwietnia 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w M.**

przeciwko **P. S. i A. S. (1)**

o zapłatę

I.utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 01 grudnia 2012r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1677/12 w części dotyczącej zapłaty należności głównej t.j. zapłaty powodowi przez pozwanych: P. S. i A. S. (1) solidarnie kwoty 40.881,60 zł (czterdzieści tysięcy osiemset osiemdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 października 2012r. do dnia zapłaty i uchyla go w pozostałej części t.j. w zakresie kosztów postępowania.

II.zasądza na rzecz powoda od pozwanych P. S. i A. S. (1) solidarnie kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III.zasądza na rzecz powoda od pozwanego P. S. kwotę 542 zł (pięćset czterdzieści dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV.nakazuje pobrać od pozwanego P. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1.533 zł (jeden tysiąc pięćset trzydzieści trzy złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

V.przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika z urzędu pozwanej A. S. (2) w osobie adw. M. C..

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 898/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wywiódł przeciwko P. S. i A. S. (1) żądanie o zapłatę solidarnie kwoty 40.881,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2012 r. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych solidarnie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że jest w posiadaniu weksla wystawionego przez pozwanego na kwotę 40.881,60 zł z terminem płatności 8 października 2012r., podpisanym przez P. S. i poręczonym przez jego żonę A. S. (1). Wyjaśnił, że pozwani, pomimo kierowanych do nich wezwań, do chwili obecnej nie wykupili wypełnionego weksla(k.2-3).

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 1 grudnia 2012r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1677/12 (k. 18) sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W zarzutach pozwani zaskarżyli przedmiotowy nakaz w całości i wnieśli o jego uchylenie oraz oddalenie powództwa w całości, a nadto o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwani wskazali na wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem. Zaznaczyli, że kwota wskazana w wekslu jest zawyżona i nie obejmuje wymagalnych należności. Dodali, że nie zostały wskazane żadne dowody celem wykazania wysokości zadłużenia. Nadto wskazali, że powód nie wykazał dostarczenia na ich rzecz jakichkolwiek towarów.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015r. pozwana A. S. (1) została zwolniona od kosztów sądowych w całości (k. 185).

W piśmie z dnia 22 maja 2015r. (k.192-194) pełnomocnik powoda wniósł o utrzymanie w całości przedmiotowego nakazu. Odnosząc się natomiast do zarzutów wywodzonych przez pozwaną A. S. (1) i powołując przy tym na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009r. (V CSK 129/09) odmówił pozwanej prawa do wywodzenia zarzutów w zakresie stosunku podstawowego. Powołując się na domniemanie istnienia zobowiązania wekslowego dodał, że to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania nieistnienia bądź nieważności zobowiązania wekslowego.

Postanowieniem z dnia 28 października 2015r. sąd ustanowił dla pozwanej A. S. (1) pełnomocnika z urzędu (k. 220).

W piśmie z dnia 21 grudnia 2015r. (k.235-236) pozwana A. S. (1) wywiodła, że jako poręczyciel ma uprawnienia do wywodzenia takich samych zarzutów jak dłużnik. Ponadto zaprzeczyła, aby niepodpisane faktury VAT mogły stanowić o istnieniu zobowiązania zaznaczając, że podtrzymuje swoje wcześniejsze twierdzenia popierając równocześnie stanowisko P. S., iż powód nie dostarczył jemu towaru wyszczególnionego w spornych fakturach VAT. Nadto podkreśliła, że faktury te nie mogą stanowić dowodu wydania towaru, a dokumentów takich powód nie przedłożył.

W piśmie z dnia 21 grudnia 2015r. (k.238-240) powód – w odpowiedzi na twierdzenia pozwanej – wniósł o powołanie dowodu z zeznań świadka P. J. będącego kierownikiem sprzedaży w powodowej spółce. Przedłożył również niezapłacone faktury VAT, z których wierzytelność wpisana została do spornego weksla. Nadto wniósł o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia książki rozchodów i przychodów oraz rejestru VAT prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej w okresie od 1 maja do 30 września 2012 r. na okoliczność wykazania, czy załączone do pisma faktury VAT zostały ujęte w rejestrze zakupu VAT. W uzasadnieniu podkreślił, że twierdzenia o rzekomym braku wydania P. S. towarów opisanych w spornych fakturach są przedstawiane jedynie na potrzeby niniejszego postępowania.

Strony w toku postępowania podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) Budownictwo (...) z siedzibą w P..

W ramach prowadzonej działalności zawarł z (...) Sp. z o.o. w S. umowę na stałą dostawę betonu. Zabezpieczeniem stanowił weksel in blanco z dnia 2 grudnia 2011r. podpisany przez P. S. oraz jako poręczyciela jego małżonkę A. S. (1). W deklaracji wekslowej z dnia 2 grudnia 2011r. spółka zobowiązała się do powiadomienia wystawcy listem poleconym o wypełnieniu weksla, a termin zapłaty strony ustaliły na 7 dni od wysłania powiadomienia.

Wydawanie towaru na rzecz P. S., tak jak i w stosunku do innych klientów (...) sp. z o.o., nadzorowane były przez kierownika sprzedaży D. J.. To z nim P. S. ustalał ceny oraz rodzaj i wielkość zamawianego towaru.

Za każdym razem po wydaniu towaru wystawiane były dokumenty WZ, a następnie księgowa po otrzymaniu tego dokumentu wraz z potwierdzeniem wystawionym przez osobą upoważnioną na budowie wystawiała faktury VAT, które następnie dostarczane były P. S..

Początkowo współpraca układała się dobrze, a wszystkie faktury uiszczane były przez P. S. na bieżąco. W okresie od czerwca do lipca 2012 r. P. S. zaprzestał regularnej płatności na rzecz (...) sp. z o.o. Skutkiem czego w lipcu 2012r. spółka ta wstrzymała wydawania towaru, a wierzytelność wynikająca z niespłaconych faktur skierowaną do działu windykacji spółki.

W okresie od 28 maja do 16 lipca 2012r. (...) sp. z o.o. w S. wystawiła następujące faktury VAT:

- a) z 12.05.2012 r. na kwotę 16.990,45 zł, płatnej do dnia 12 czerwca 2012 r.;
- b) z 12.05.2012 r. na kwotę 924,35 zł, płatnej do dnia 12 czerwca 2012 r.;
- c) z 12.06.2012 r. na kwotę 2.588,54 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r.;
- d) z 12.06.2012 r. na kwotę 2.588,54 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r.;
- e) z 12.06.2012 r. na kwotę 11.963,93 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r.;
- f) z 12.06.2012 r. na kwotę 2.300,10 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r.;
- g) z 12.06.2012 r. na kwotę 1.330,25 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r.;
- h) z 12.06.2012 r. na kwotę 2.760,13 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r.;
- i) z 12.07.2012 r. na kwotę 1.588,55 zł, płatnej do dnia 12 sierpnia 2012 r.;

P. S. uiścił zapłatę jedynie w części za fakturę z dnia 12 maja 2012 r. tj. co do kwoty 3.398,51 zł. Wierzytelność pozostająca do zapłaty z przedmiotowych faktur stanowi łącznie kwotę 39.636,33 zł.

Pismem wysłanym dnia 1 października 2012r. L. (...) Towarowy sp. z o.o. w S. wezwał P. S. do wykupienia weksła własnego wskazując, że wierzytelność stanowi kwota 40.881,60 zł wyznaczając termin na dzień 8 października 2012r. Wezwanie to wysłane zostało na adres prowadzonej przez P. S. działalności (...) Budownictwo (...), ul. (...), (...)-(...) P..

Skierowane do P. S. wezwanie do wykupienia weksła pozostało bez odpowiedzi.

W dniu 8 października 2012 r. (...) sp. z o.o. w S. wypełniono weksel na kwotę 40.881,60 zł.

Pismem z dnia 9 października 2012 r. wezwano P. S. jako wystawcę weksła z dnia 2 grudnia 2011 r. do zapłaty kwoty 40.881,60 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 16 października 2012 r.

Pismem z dnia 9 października 2012 r. wezwano P. S. jako wystawcę weksła z dnia 2 grudnia 2011 r. do zapłaty kwoty 40.881,60 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 16 października 2012 r. Pismo to wysłano na ten sam adres, na który wcześniej wysłano wezwanie do wykupienia weksła, a P. S. odebrał je w dniu 11 października 2012 r.

Pismem z dnia 9 października 2012 r. wezwano A. S. (1) jako poręczyciela weksła z dnia 2 grudnia 2011 r. do zapłaty kwoty 40.881,60 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 16 października 2012 r. Pismo to wysłano na ten sam adres, na który wcześniej wysłano wezwanie do wykupienia weksła, a P. S. odebrał je w dniu 24 października 2012 r.

Dowód:

- weksel koperta k. 10, kopia weksła k.11,

- *wezwanie z dnia 1.10.2012r. wraz z potwierdzeniem nadania k.12-13,*
- *wezwanie z dnia 09.10.2012r. wraz z potwierdzeniem odbioru k.14-15,*
- *wezwanie z dnia 09.10.2012r. wraz z potwierdzeniem odbioru k.16-17,*
- *deklaracja wekslowa k. 195-196, k. 242-243,*
- *zestawienie rozliczenia odsetek k. 244,*
- *faktury VAT k. 197-209, k. 245-257,*
- *zeznania świadka P. J. k. 288-289.*

Trudności finansowe P. S. spowodowały, że jest on dłużnikiem wielu swoich wcześniejszych kontrahentów, a przeciwko niemu oraz jego małżonce toczy się wiele postępowań sądowych oraz egzekucji komorniczych.

Bezsporne.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 24 września 2013r. orzekł o rozwiązaniu związku małżeńskiego A. S. (1) i P. S..

Dowód:

- *wyrok SO z 24.09.2013 r. k. 233-234.*

W dniu 2 listopada 2016r. nastąpiła sprzedaż przedsiębiorstwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w M..

Bezsporne a nadto umowa sprzedaży przedsiębiorstwa oraz umowa ustanowienia użytkowania k.309-354.

Sąd zważył, co następuje:

Wytoczone powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił w oparciu o ujawnione w sprawie dowody z dokumentów, uwzględniając, że pozwani zanegowali, aby złożony w sprawie weksel został wypełniony w sposób prawidłowy, negując, przede wszystkim, aby zaistniały podstawy ich wypełnienia. Nadto sąd poczynił ustalenia na podstawie dowodu z przesłuchania świadka P. J..

Pozwani podnieśli w niniejszej sprawie zarzut niezgodnego z ustną deklaracją wekslową wypełnienia weksla, jak również nieistnienia wskazywanego przez powoda zobowiązania na zakup betonu.

W tym miejscu wskazać należy, że o ile ciężar dowodu, co do tego, że weksel in blanco wypełniono w sposób niezgodny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym, jednakże w przypadku zakwestionowania prawidłowości uzupełnienia weksla wierzyciel miał obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie. Bez tego bowiem dłużnik wekslowy nie jest w stanie wykazać zgodności sumy wekslowej z zawartym porozumieniem (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 29.08.2007 r., IACa 442/07). Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy należało zauważyć, że pozwani zakwestionowali prawidłowość wypełnienia weksla, przenosząc tym samym na powoda ciężar wykazania podstaw do wypełnienia weksla.

W tym miejscu wymaga zwrócenia uwagi, że wynikająca z podpisu na wekslu wiarygodność wekslowa ma charakter abstrakcyjny, co oznacza, że nieprawidłowość przyczyny prawnej (causa) nie ma wpływu na ważność zobowiązań wekslowych, a to z tego względu, że zobowiązanie wekslowe jest oderwane od swej podstawy prawnej, stanowiącej

gospodarczą przyczynę wystawienia weksla. Zasada abstrakcyjności znajduje wyraz także w tym, że brak, nieważność lub inna wadliwość stosunku kauzalnego (podstawowego) nie mają wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Nie ma na nie wpływu także okoliczność, że nie został osiągnięty cel, dla którego wystawiono weksel. Powyższe nie oznacza, jednak że wystawca weksla pozbawiony jest możliwości obrony przeciwko wierzycielowi wekslowemu, który uzupełnił weksel w sposób niezgodny z porozumieniem wekslowym, zawartym w dacie wydania weksla pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem wekslowym. Sąd zwraca uwagę, że zgodnie z art. 10 Prawa wekslowego jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Ani niepełność, ani nawet brak uzgodnień dotyczących zasad uzupełnienia weksla nie wpływa na powstanie odpowiedzialności wekslowej dłużnika wywodzonej z wypełnionego weksla. Odpowiedzialność ta oceniana być musi według treści weksla, co stanowi konsekwencję samodzielności i abstrakcyjności zobowiązania wekslowego. Stawia natomiast w trudniejszej sytuacji dłużnika, który chciałby się uwolnić od odpowiedzialności. Udowodnienie przez pozwanego w postępowaniu nakazowym opartym na wekslu in blanco nieistnienia zobowiązania ze stosunku podstawowego powoduje upadek roszczenia opartego na wekslu (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dn. 2.03.2005 r., I ACa 1413/04, Lex nr 166828).

W rozpoznawanej sprawie powód uzasadniając wypełnienie weksla powoływał się na wierzitelność wynikającą z przedłożonych faktur VAT, a przy tym z uwagi na częściowe dokonanie zapłaty przez P. S., pomniejszył wynikającą z nich wierzitelność o kwotę uiszczoną przez weksla.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zobowiązanie wekslowe osoby, która wręczyła weksel nie powstaje w razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 r. I KKN 51/98, OSNC z 2000 r. nr 2, poz. 27). Ugruntowanym jest też pogląd, w myśl którego ciężar dowodu, że weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym, który zarzut podniósł. Podkreślić jednak należy, że trzeba odróżnić dwie sytuacje, tj. rozkładu ciężaru dowodu w zakresie podstaw wypełnienia weksla oraz wyjaśnienia przez powoda sposobu wyliczenia kwoty wpisanej przez niego w treści weksla. Problem ten był już przedmiotem analizy przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu, który w wyroku z dnia 2 marca 2005 r. (sygn. akt I ACa 1413/04, Lex nr 166828) wyjaśnił, że w przypadku zakwestionowania prawidłowości uzupełnienia weksla wierzyciel ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie. Bez tego pozwany nie jest bowiem w stanie wykazać zgodności sumy wekslowej z porozumieniem. Pogląd taki w pełni podzielił także Sąd Apelacyjny w Katowicach (por. wyrok z dnia 28 sierpnia 2007 r., I ACa 442/07, Biuletyn SA Katowice 2008/1/28). Jest oczywiste, że w razie wypełnienia weksla in blanco w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego (remitenta) wierzyciel ten nie może się zasłaniać wobec dłużnika abstrakcyjnością zobowiązania wekslowego, gdy dłużnik roszczenie kwestionuje lub żąda rozliczenia dochodzonej kwoty. Wierzyciel ma wówczas obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie. Nie chodzi w tym wypadku o rozkład ciężaru dowodu, a ściśle, obowiązek ten nie wynika z przerwania na powoda ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). Jest on natomiast naturalną konsekwencją domagania się przez wierzyciela osobistego od dłużnika określonego świadczenia pieniężnego. Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie suma wekslową w łącznej wysokości 40.881,60 zł jest wypadkową kwot widniejących na przedłożonych przez powoda fakturach VAT, pomniejszoną o uiszczoną przez P. S. należność (okoliczność jej uiszczenia nie była kwestionowana przez strony – 39.636,33 zł), oraz powiększoną o ustawowe odsetki należne od daty płatności wynikającej z faktur do dnia wystawienia weksla (8 października 2012 r. – 1.245,27 zł).

Sąd nie podzielił przy tym poglądu pozwanej, iż faktury te jako niepodpisane, nie mogą stanowić dowodu istnienia przedmiotowych wierzitelności. Należy wskazać, że w sytuacji, kiedy przedsiębiorca w celu odzyskania należności od kontrahenta wykorzystuje proces cywilny, faktura VAT jest często jedynym dowodem. Niepodpisana faktura także stanowi dowód w postępowaniu cywilnym. Jeśli bowiem kontrahent przyjął i zaksięgował bez żadnych korekt wystawiony dokument, to zakłada się, iż nie miał zastrzeżeń do przeprowadzonej transakcji. W tym przypadku konieczne byłoby jednak przesłuchanie świadków (strony pozwanej) i dostarczenie do sądu ewidencji księgowej dłużnika. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005r. III CZP 40/05 (OSNC 2006 Nr 5, poz. 84), która

znajduje zastosowanie w realiach rozstrzyganej sprawy stwierdzenie wierzytelności może nastąpić przez wystawienie faktury VAT zawierającej wszystkie niezbędne dane do jej identyfikacji. Jej znaczenie jako dokumentu rozliczeniowego na gruncie prawa podatkowego (określającego jakie dane konieczne z punktu widzenia jego celów powinna zawierać) nie wyłącza możliwości przypisania jej wystawieniu i doręczeniu skutków wynikających z prawa cywilnego (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 maja 1992r. III CZP 56/92, OSNC 1992, nr 12, poz. 219 odnośnie do uznania doręczenia faktury za wezwanie do spełnienia świadczenia pieniężnego). Przenosząc powyższe na realia rozstrzyganej sprawy stwierdzić należy, że wprawdzie powód przedstawił faktury VAT dokumentujące dokonanie transakcji z pozwanym jednakże nie przedstawił dowodów, że przedmiotowe faktury VAT zostały doręczone pozwanemu i przez niego zaakceptowane.

Równocześnie jednak z uwagi na rozkład ciężaru dowodowego w niniejszym postępowaniu sąd uznał, że istnienie wierzytelności została przez powoda wykazane. Niewątpliwie w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, w myśl którego ciężar dowodu, że weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że to stosunek cywilnoprawny istniejący między wystawcą weksla a remitentem rozstrzyga o tym, czy i w jakim zakresie istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnoprawnej (por.: uzasadnienie uchwały SN z dn. 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973, poz. 72), jednak w procesie wekslowym dowód nieistnienia wierzytelności zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla (uzasadnienie uchwały SN z dn. 7 stycznia 1967, III CZP 19/66, OSNC 1968, poz. 79). O ile zatem strona powodowa przedstawiła faktury VAT, a suma wierzytelności z nich wynikająca uzasadnia wypełnienie weksla, to w ocenie sądu, na pozwanych spoczywał ciężar wykazania, iż nie są oni zobowiązani wobec powoda w związku z powyższymi fakturami. Pozwana zaś – pomimo reprezentowania jej przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego oraz pomimo żądania powoda o przedłożenie ewidencji księgowej dłużnika – pozwani zaniechali dowodzenia w tym zakresie. Zrezygnowali równocześnie z dowodu w postaci własnych zeznań. Pomimo okoliczności, że pozwana – jako reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – musiała mieć świadomość tego zaniechania.

Nadmienić również w tym miejscu należy, że sąd nie podzielił twierdzeń powoda jakoby pozwanej jako poręczycielowi nie przysługiwały zarzuty przysługujące dłużnikowi. W tym względzie sąd podzielił natomiast ugruntowany w orzecznictwie i doktrynie pogląd, iż poręczyciel wekslowy w zarzutach od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla gwarancyjnego, niepełnego w chwili wystawienia (in blanco), może bronić się wszystkimi zarzutami, jakie przysługują osobie, za którą udzielił poręczenia. Może w szczególności bronić się zarzucając, że weksel został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem. Może też podnieść zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, tj. stosunku będącego podstawą wystawienia weksla, m.in. zarzut przedawnienia roszczenia wywodzonego z tego stosunku (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 23 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, LEGALIS 1117616).

Reasumując sąd uznał, że w sprawie wykazane zostało, aby powodowi przysługiwało skuteczne względem pozwanych roszczenie o zapłatę dochodzonej pozvem kwoty.

Kwota 39.636,33 zł po jej pomniejszeniu o wskazywaną przez powoda wpłatę 3.398,51 zł oraz po powiększeniu o wysokość odsetek za okres od dnia wymagalności każdej z faktur do dnia wypełnienia weksla (1.245,27 zł) stanowi kwotę 40.881,60 zł.

Równocześnie sąd zauważył, że skapitalizowane na dzień wystawienia weksla przez powoda odsetki w stosunku do niektórych faktur naliczone zostały przez powoda w mniejszej niż przysługująca jemu należność, uwzględniając datę płatności wynikająca z przedstawionych faktur VAT oraz datę wystawienia weksla. Miało to miejsce w stosunku do następujących faktur:

- z 12.05.2012 r. na kwotę 16.990,45 zł, płatnej do dnia 12 czerwca 2012 r. (odsetki wyliczone od 27 czerwca 2012 r.),
- z 12.05.2012 r. na kwotę 924,35 zł, płatnej do dnia 12 czerwca 2012 r. (odsetki wyliczone od 30 czerwca 2012 r.),

- z 12.06.2012 r. na kwotę 11.963,93 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r. (odsetki wyliczone od 19 lipca 2012 r.),
- z 12.06.2012 r. na kwotę 2.300,10 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r. (odsetki wyliczone od 19 lipca 2012 r.),
- z 12.06.2012 r. na kwotę 1.330,25 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r., (odsetki wyliczone od 26 lipca 2012 r.),
- z 30.06.2012 r. na kwotę 2.760,13 zł, płatnej do dnia 12 lipca 2012 r. (odsetki wyliczone od 30 lipca 2012 r.),
- z 16.07.2012 r. na kwotę 1.588,55 zł, płatnej do dnia 12 sierpnia 2012 r. (odsetki wyliczone od 15 sierpnia 2012 r.).

Powyższe zaś wskazuje, że powód obliczając odsetki w zakresie tych faktur pomniejszył swoje żądanie o ponad 90 dni. W tym zakresie jednak sąd jako związany żądaniem pozwu nie dokonywał ponownego przeliczenia odsetek za ten okres. Równocześnie sąd zauważył, że odsetki w stosunku do dwóch faktur na kwotę 2.588,54 zł z terminem płatności do dnia 12 lipca 2012 r. powód powiększył o odsetki za łącznie 7 dni. W ocenie sądu powyższa okoliczność, z uwagi na okoliczność, że wartość wszystkich skapitalizowanych odsetek nie przekraczała wysokości odsetek należnych pozwoliła na uwzględnienie żądania powoda w całości.

W świetle powyższego orzeczono jak w pkt I wyroku utrzymując – na podstawie art. 496 k.p.c. – w części nakaz zapłaty z dnia 1 grudnia 2012r. t.j. w części dotyczącej zapłaty należności głównej t.j. zapłaty powodowi przez pozwanych: P. S. i A. S. (1) solidarnie kwoty 40.881,60 zł (czterdzieści tysięcy osiemset osiemdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09 października 2012r. do dnia zapłaty. Jednakże z uwagi na tą okoliczność, iż pozwana A. S. (1) została zwolniona od kosztów sądowych w całości sąd zobligowany był uchylić go w pozostałej części t.j. w zakresie kosztów postępowania i jednocześnie orzec o tychże kosztach przy uwzględnieniu powyższego postanowienia z dnia 28 kwietnia 2015r.

O kosztach procesu sąd rozstrzygnął w pkt II sentencji wyroku, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te w niniejszej sprawie składały się: opłata od pozwu w kwocie 512 zł(z uiszczonej pierwotnie kwoty 2.045 zł powodowi w dniu 17 stycznia 2013r. została zwrócona kwota 1,533 zł), koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata sądowa od zażalenia w kwocie 30 zł.. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została określona zgodnie z treścią § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Tym samym w pkt II wyroku łącznymi kosztami procesu w kwocie 2.417 zł sąd obciążył pozwanych solidarnie (jako dłużnika i poręczyciela). Natomiast co do pozostałych kosztów w łącznej kwocie 542 zł(30 zł + 512 zł) stanowiących koszty sądowe (z uwagi na zwolnienie od kosztów sądowych pozwanej) sąd obciążył jedynie pozwanego(pkt III wyroku). W pkt IV wyroku sąd obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od zarzutów w kwocie 1.533 zł na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zmianami).

Natomiast w pkt V wyroku orzeczono o przyznaniu pełnomocnikowi z urzędu wyznaczonemu dla pozwanej wynagrodzenia w kwocie 2.400 zł, powiększonego o podatek VAT t.j. kwoty 2.952 zł podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163, poz.1348 ze zm.). Z uwagi na przegrany w całości spór przez pozwaną nie istniały podstawy do obciążenia tymi kosztami strony powodowej, a koszty te nie zostały zapłacone w całości lub w części (§ 19 i 20 przywołanego rozporządzenia).

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 898/15

S., dnia 28 kwietnia 2017r.

Zarządzenia

1. odnotować,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. pozwanej.
3. akta przedłożyć z apelacją, zażaleniem na orzeczenie w zakresie kosztów postępowania, wpływem innych pism lub za 28 dni.

SSR Anita Wolska